

Kiven tarina

Ensimmäiset 10 000 vuotta sain viettää oloani näillä seuduilla melko lailla rauhassa. Jääkauden jälkeen Ancyclusjärven rantavedet huljuttelivat ympärillä leppoisasti. Silloin tällöin joku movemberviiksinen norppa kävi päälläni loikoilemassa. Sen jälkeen on ollut hiljaisempaa, mitä nyt lähitorppien koirat ovat käyneet reviiriään merkkäämassa ja kuseskelemassa kylkiini. Eikä unohtaa sovi sitä herkkää hetkeä, kun Sulunmäen nuori-isäntä Pertti kohtasi eräretkellään marjametsällä olleen naapuritorpan Piian.

Kunnes kauniina kesäkuisena iltayönä saapui joukko lamppupäisiä suunnistajia. Tunnelma kiihtyi nollassa sataan sekunneissa, oli lopulta ihanan lämmin ja miesjoukon tarinat värikkäitä. Vaikka olenkin vain tällainen reilun metrin korkea graniittimöhkäle, tunsin ikään kuin olevani maailman huomion keskipisteenä!

Siinä oli sitä näinä päivinä kaivattua yhteisöllisyyttä, kun porukat kokoontuivat tapaamaan tuttuja. Tunnelmaa oli kuin Jämsän torin lauantaiaamuissa mustamakkarajonossa! Paitsi, että siistin parijonon sijaan muodostui nätti ihmiskehä, minkä ansiosta sumassa tapahtuva sisään-ulos liikehdintä muodosti kivaa hankaussähköä porukkaan. Ihan kuten fysiikan tunnilla sillä kissankarva-tikku – menetelmällä ammuin opetettiin syntyvän. Ja nyt sama porukka tulee taas. Jee!